

El Periódico, 24/10/2009

Els llibres escrits per músics, un gènere en auge

JORDI Puntí

Al llarg de les últimes setmanes han coincidit a les llibreries una sèrie de títols que gairebé podrien ser un gènere: els llibres escrits per músics. ¿És una moda impulsada per les editorials? No ho sembla. Els desconfiats diran que, com que estan baixant les vendes de discos, els músics busquen una altra manera de guanyar-se la vida. Però els desconfiats seran a més uns il·lusos si pensen que els llibres donen més beneficis que els discos.

En qualsevol cas, la notícia no és només que els músics publiquin obres de ficció, sense tornades ni rimes fàcils, sinó que a més es llegeixin amb gust. Citàvem fa una setmana les narracions d'Antonio Luque (o Sr. Chinarro). Un altre bon exemple és Nick Cave, que avui llegirà parts de la seva novel·la *La mort d'en Bunny Munro* en el seu concert a l'Aliança del Poblenou (una pista per a desconfiats i il·lusos: l'entrada costava 65 euros). En els dos casos es tracta d'artistes amb una literatura que enllaça amb l'univers propi que descriuen les seves cançons. El mateix passa, per exemple, amb Joan Miquel Oliver, ja que la seva novel·la *El misteri de l'amor* és parenta de les melodies d'Antònia Font. O amb Joe Pernice, que fa uns anys va escriure *Meat is murder*, una bona novel·la que prenia com a inspiració l'àlbum dels Smiths. En un altre registre musical, també s'ha de celebrar la reedició de *Los hechos Pérez*, la novel·la que van escriure a dues mans Víctor Nubla i Juan Crek, del grup Macromassa.

Hi ha un altre tipus de llibres de músics que no busquen la ficció, sinó que expliquen experiències reals. Aquest era el cas de *Paciente*, de Ben Watt (la meitat d'Everything But The Girl), on l'autor relatava l'estranya malaltia que va patir als anys 80. O *Sound Bites*: menjar-se el món, en el qual Alex Kapranos prenia nota de les diferents cuines que provava durant la seva gira mundial amb Franz Ferdinand.

En aquesta mateixa línia, David Byrne acaba de publicar *Bycycle Diaries*, una crònica dels seus viatges a dues rodes. Resulta que el bo de Byrne utilitza sempre la bicicleta per desplaçar-se per les ciutats que visita. Així, en aquests diaris relata el seu pedaleig en llocs com Manila, Buenos Aires, Nova York, Istanbul o Berlín. Quan veu un lloc curiós, Byrne es para i observa. Després explica el que ha vist en una prosa fàcil, alegre i enganxadissa com una cançó de Talking Heads.